

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a Mgr. Jitky Zavřelové v právní věci žalobce **Doc. RNDr. J. H., CSc.**, bytem x, zastoupeného Mgr. Vítězslavem Dohnalem, advokátem se sídlem Příběnická 1908, 390 01 Tábor, proti žalovanému **Krajskému úřadu Středočeského kraje** se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 9. 2014, č. j. 088494/2014/KUSK, za účasti osoby zúčastněné na řízení: Honební společenstvo Č.,x o uznání honitby,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 9. 2014, č. j. 088494/2014/KUSK, **se zrušuje** a věc se **vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku na náhradu nákladů řízení částku **19.456,- Kč** k rukám jeho právního zástupce **Mgr. Vítězslava Dohnala**, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí, kterým žalovaný pro opožděnost zamítl jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Slaný, odboru životního prostředí, ze dne 13. 3. 2003, č. j. 28792/2002-R-mysl-206-Ma. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byla podle ustanovení § 18 odst. 1 zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti, ve znění pozdějších předpisů, uznána společenstvo honitba Č. (dále jen „honitba“).

Žalobce předně zpochybnil závěr žalovaného o opožděnosti podaného odvolání. Uvedl, že z vyjádření paní M. D. (právní předchůdkyně žalobce) nevyplývá, že by věděla o existenci rozhodnutí z roku 2003.

Dále označil rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné, jelikož se nevypořádalo s některými důvody nicotnosti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, které žalobce ve svém odvolání uvedl. Rovněž uvedl, že rozhodnutí žalovaného je nesrozumitelné, jelikož uvádí, že z kontextu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nelze přesně zjistit, zda se

jednalo o rozhodnutí o uznání honitby či o rozhodnutí o uvedení stávající honitby do souladu se zákonem, přičemž toto odporuje textu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Konečně namítl nicotnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kterou spatřuje v tom, že žádost o uznání honitby mohlo podat pouze honební společenstvo založené podle zákona o myslivosti, nikoliv podle předchozí právní úpravy. Argumentoval, že pokud podalo žádost o uznání honitby honební společenstvo registrované podle předchozí právní úpravy, pak rozhodnutím o uznání honitby toto společenstvo ze zákona zaniklo a rozhodnutí je tak právně neuskutečnitelné. Konečně uvedl, že honební společenstvo založily (resp. transformovaly) osoby, které byly v době údajného podpisu souhlasu s členstvím již mrtvé, nebo které prohlásily, že takový souhlas nikdy nepodepsaly. Jelikož tedy nebyl dán souhlas všech vlastníků dotčených pozemků, nemohlo honební společenstvo vůbec vzniknout, resp. se transformovat a řízení o uznání honitby tak nebylo možné vést pro neexistenci žadatele. Z výše uvedených důvodů navrhl žalobce zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že správní orgán prvního stupně své rozhodnutí řádně doručil prostřednictvím veřejné vyhlášky. Dále zdůraznil, že paní D. uvedla, že věděla o tom, že její pozemky jsou od roku 1993 součástí honitby. Rovněž upozornil, že žalobce sám se stal členem honebního společenstva již v roce 2011 a o rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tak nepochybně věděl. Uvedl, že v projednávané věci došlo ke splnění všech podmínek podle zákona o myslivosti a honební společenstvo tak s přijetím nové právní úpravy nezaniklo. Proto navrhl zamítnutí žaloby.

Osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření rozsáhle popsala historii svých vztahů se žalobcem a zdůraznila, že žalobce o rozhodnutí správního orgánu prvního stupně věděl již v roce 2011. Rovněž uvedla, že paní D. uvedla, že věděla o tom, že její pozemky jsou od roku 1993 součástí honitby.

Krajský soud v Praze zjistil ze správního spisu následující skutečnosti:

Rozhodnutím Městského úřadu ve Slaném ze dne 22. 3. 1993, č. j. 3055/92-Mysl 206, bylo uznáno honební společenstva Č. (dále jen „HS“) a došlo k vymezení jeho honitby. Po přijetí zákona o myslivosti požádalo HS o uvedení stávající honitby do souladu se zákonem a zároveň o dílčí změnu v hranicích honitby. Této žádosti správní orgán prvního stupně vyhověl rozhodnutím ze dne 13. 3. 2003, č. j. 28792/2002-R-mysl-206-Ma. Dne 4. 6. 2014 podal žalobce proti tomuto rozhodnutí odvolání. Dne 18. 8. 2014 bylo žalovanému doručeno prohlášení paní D., že měla informaci o tom, že její pozemky jsou od roku 1993 součástí honitby Č. Dne 30. 9. 2014 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým odvolání jako opožděné zamítl. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný konstatoval, že paní D. nebylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně řádně doručeno a na posouzení včasnosti jejího odvolání je tak třeba aplikovat ustanovení § 54 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění do 31. 12. 2005 (správní řád). Následně dospěl k závěru, že z vyjádření paní D. je zřejmé, že prokazatelně a od počátku věděla o tom, že v dané věci bylo vydáno rozhodnutí a mohla tak podat odvolání, což však neučinila a odvolání podané žalobcem, je proto opožděné.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s., vycházející přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu dle ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s., a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Soud se předně zabýval otázkou namítané nicotnosti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jelikož v případě, že by argumentaci žalobce přisvědčil, by již nebylo možné zabývat se otázkou včasnosti podaného odvolání. Tato žalobní námitka není důvodná. Soud konstatuje, že tvrzení žalobce nemají žádnou oporu ve znění zákona o myslivosti, naopak by vedly ke zcela absurdním důsledkům. Zákon o myslivosti vychází v ustanovení § 69 z principu, že honitby i honební společenstva vzniklá za předcházející právní úpravy zákona č. 23/1962 Sb., o myslivosti, zůstávají zachovány a jeho přijetím nezanikají. Soud souhlasí se žalovaným, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je vnitřně rozporné a zmatečné, nicméně z něj lze (byť s obtížemi) seznat, že jím jednak došlo k uznání honitby (k přiřazení dosud nezačleněných pozemků k honitbě), jednak i k prohlášení o souladu honitby se zákonem (§ 69 zákona o myslivosti). Argumentace žalobce, že žádost o uznání honitby může podat pouze společenstvo založené podle zákona o myslivosti, postrádá nejen opory v zákoně, ale i smyslu vůbec, jelikož by tento výklad znemožnil transformovaným honebním společenstvům rozšiřovat hranice honitby, což je bezpochyby zcela absurdní závěr, který není možné akceptovat. Rovněž argumentace, že honební společenstvo registrované podle zákona č. 23/1962 Sb., o myslivosti, právní mocí rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zaniká, nemá žádné opory v textu zákona. Konečně důvodem nicotnosti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně není ani eventualita, že by některé ze zakládajících osob své souhlasy se členstvím nikdy nepodepsaly. Z výše řečeného vyplývá, že ke vzniku honitby a honebního společenstva došlo nikoliv v roce 2003, ale v roce 1993, čili rozhodnutí správního orgánu prvního stupně může být pro pochybení, která žalobce vytýká, teoreticky nicotné pouze „zprostředkovaně“, tj. v důsledku nicotnosti původního rozhodnutí z roku 1993. Pokud v roce 1993 vykazovala žádost o uznání honitby žalobcem popsané vady, byl by to důvod takové žádosti nevyhovět, ale není to důvod pro prohlášení rozhodnutí z roku 1993 za nicotné. Žalobcem popsaná vada by mohla být důvodem toliko nezákonnosti rozhodnutí z roku 1993 (kterou však již dnes není možné posuzovat), ale nikoliv jeho nicotnosti. Soud tak shrnuje, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně není rozhodnutím nicotným a tato část žalobní argumentace není důvodná. K tomu soud musí dodat, že předmětem soudního přezkumu může být pouze napadené rozhodnutí, které bylo vydáno odvolacím orgánem.

Žalobce dále namítl nesprávné posouzení otázky včasnosti podání svého odvolání. Této námitce soud přisvědčil. Soud úvodem konstatuje, že zákon č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), účinný do 31. 12. 2005, podle kterého bylo vedeno řízení před Městským úřadem ve Slaném a který je podle ustanovení § 179 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.“), třeba použít i pro posouzení žalobcem podaného odvolání, neobsahuje oproti současnému správnímu řádu úpravu posuzování odvolání podaného tzv. opomenutým účastníkem (§ 84 s. ř.). Ustanovením, které je nutno na projednávanou věc aplikovat, je ustanovení § 54 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., podle kterého pokud účastník řízení v důsledku nesprávného poučení nebo proto, že nebyl poučen vůbec, podal opravný prostředek po lhůtě, má se za to, že jej podal včas, jestliže tak učinil nejpozději do tří měsíců ode dne oznámení rozhodnutí. Za oznámení rozhodnutí přitom nelze podle názoru soudu pokládat pouze jeho doručení, ale též jiný postup (oznámení správním orgánem nebo jinou osobou), díky kterému se žalobce o jeho existenci a podstatném obsahu dozvěděl. Pokud jde o otázku, které ustanovení má být na otázku posouzení včasnosti odvolání aplikováno, je napadené rozhodnutí zcela v souladu se závěrem soudu. S čím však soud souhlasit nemůže, je způsob, jakým žalovaný aplikoval ustanovení § 54 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb. na projednávaný případ. Klíčovým důkazem bylo pro žalovaného prohlášení paní D., která uvedla, že měla informaci o tom, že její pozemky jsou od roku 1993 součástí honitby Č. Z této informace však podle názoru soudu nelze žádným způsobem dovodit, že by paní D. měla jakékoliv povědomí o tom, že v roce 2003 vydal správní orgán prvního stupně své rozhodnutí, tím spíše pak nelze dovodit, že by paní D. byla seznámena s jeho obsahem.

Soud tak konstatuje, že skutkový základ, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, nemá ve spise oporu a vyžaduje zásadní doplnění. Pro úplnost soud dodává, že argumentace žalovaného a osoby zúčastněné, že žalobce o rozhodnutí správního orgánu prvního stupně věděl nejpozději cca od roku 2011, je v projednávané věci irelevantní, jelikož povědomí žalobce (konkrétní fyzické osoby) je relevantní teprve od okamžiku, kdy nabyl vlastnické právo k předmětným pozemkům, tedy nejdříve od 21. 3. 2014, kdy uzavřel kupní smlouvu s paní D. Do té doby je pro posouzení otázky včasnosti rozhodné, zda o rozhodnutí správního orgánu prvního stupně věděla paní D.

Vzhledem k výše uvedenému postupoval soud podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a zrušil napadené rozhodnutí žalovaného, jelikož skutkový stav, který vzal za základ svého rozhodnutí, postrádal opory ve spisovém materiálu a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Argumentací žalobce o nepřezkoumatelnosti a nesrozumitelnosti napadeného rozhodnutí se soud již nezabýval, jelikož by takový postup byl vzhledem k derogačnímu důvodu již nadbytečný.

V dalším řízení pak bude na žalovaném, aby věc znovu projednal v souladu se závěry soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.) a postavil najisto, zda paní D. věděla, resp. s ohledem na konkrétní okolnosti případu měla vědět, o existenci a obsahu rozhodnutí z roku 2003, a zda je tedy odvolání žalobce skutečně opožděné, či nikoliv.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobci, který byl ve věci úspěšný, přiznal soud náhradu nákladů řízení v celkové částce 19.456,- Kč. Tato částka sestává z odměny advokáta ve výši 12.400,- Kč za čtyři úkony právní služby po 3.100,- Kč [převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby, sepsání repliky k vyjádření žalovaného a sepsání repliky k doplňujícímu vyjádření osoby zúčastněné – § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů], ze čtyř paušálních částek jako náhrady hotových výdajů po 300,- Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky, vše zvýšeno o částku 2.856,- Kč odpovídající 21 % DPH z předchozích částek a z částky 3.000,- Kč představující zaplacený soudní poplatek za podání žaloby.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná

nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 12. listopadu 2015

Olga Štránská, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová